

Sygn. akt I CZ 12/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

w sprawie ze skargi R. B.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem

Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 listopada 2012 r.,

sygn. akt IV Ca .../11, wydanym

w sprawie z wniosku R. B.

przy uczestnictwie J. J.

o podział majątku wspólnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 19 marca 2014 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego

w W. z dnia 9 października 2013 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 października 2013 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę R. B. o wznowienie postępowania w sprawie z udziałem J. J. o podział majątku wspólnego, zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 listopada 2012 r. Odrzucenie skargi, jako nieopartej na ustawowej podstawie nastąpiło z powołaniem art. 410, § 1 w związku z art. 403 § 2 i art. 13 § 2 k.p.c.

W zażaleniu skarżący zarzucił postanowieniu z dnia 9 października 2013 r. naruszenie art. 403 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwą interpretację oraz błąd w ustaleniach faktycznych, które legły u podstaw zaskarżonego orzeczenia, mających niewątpliwą wpływ na jego treść. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i orzeczenie o przyjęciu sprawy do ponownego rozpoznania zgodnie z wnioskiem skargi o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 403 § 2 k.p.c., na który to przepis powołuje się skarżący, w związku z art. 13 § 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania, zakończonego prawomocnym postanowieniem, w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, po uprawomocnieniu się orzeczenia wydanego w niniejszej sprawie nie zostały wykryte dowody, które były wcześniej nieznanne i strona nie mogła z nich skorzystać. Jak wynika z samej treści zażalenia dowody te w postaci stwierdzenia wysokości zadłużenia w odpowiednim zaświadczeniu bankowym mogły zostać przedstawione, tak jak zostało to uczynione na obecnym etapie działania strony, już po zakończeniu postępowania rozpoznawczego. Strona powołuje się w skardze na orzecznictwo i doktrynę, które mają pomóc w dowiedzeniu jej racji odnośnie do zasadności wznowienia postępowania w sprawie, tymczasem z orzeczeń tych płyną wnioski przeciwne, wskazujące na słuszność twierdzeń Sądu Okręgowego w zaskarżonym

postanowieniu. Jak podniósł Sąd w uzasadnieniu tego postanowienia i z powołaniem się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 r., III CSK 254/11 (niepubl.), dokument mający stanowić podstawę wznowienia powstał po dniu wydania prawomocnego orzeczenia, kończącego postępowanie w sprawie, nie może więc być podstawą do wzruszenia tego orzeczenia. Ustalenie to nie jest kwestionowane w zażaleniu, tylko się mu przypisuje inne znaczenie, a prawidłowe zaświadczenie okazało się możliwe do uzyskania, po podjęciu odpowiednich starań.

Nie można więc twierdzić, jak to czyni skarżący, że nie mógł skorzystać z konkretnego dowodu w sprawie, bo go nie znał, nawet jeśli dowód taki istniał. Do uzyskania zaświadczenia nie były także potrzebne skarżącemu żadne specjalne kwalifikacje w dziedzinie rachunkowości lub bankowości, których brak uniemożliwił przeprowadzenia prawidłowego postępowania przed sądem.

Mając to na uwadze, należało zażalenie uznać za nieuzasadnione i orzec jak w postanowieniu art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

jw